

στικῶν ἑταιριῶν μετὰ τῆς ἡγουμένηας μοναστηρίου, ἰδιοτελέστατα καὶ πικροπυλῶς γράφοντα καὶ ἐξυβρίζοντα καὶ κατασυκοφαντοῦντα ἔθνος ὀλόκληρον, ἱεροφάντας τῆς ἐπιστήμας καὶ ἑαυτοῦ ἀντιπάλου, ἵνα φωνῇ αὐτὸς μέγα τι καὶ ἀνεπίληπτον καὶ σωτήριον χρῆμα ἐν τῇ γῆ τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἧς ἔκρινε καλὸν πρὸ πολλοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ, — καὶ ἐπὶ τέλους ἐντέχνως καὶ καταδῆλως ὑπερασπίζοντα καὶ ἐξαγνίζοντα, τίνα; Ἀκούσατε καὶ φρίζατε, τὸν Κάλιν τῆς Εὐρώπης, τὸν Πάπαν!!!

Χαίρε, νέον φῶς τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπιστήμης καὶ νέε Φῶτιε τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας (*)!!!

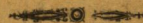
(*) Γνωστὸν ὑπάρχει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι ὁ, τε κ. Ἰ. Σκαλτσούνης καὶ ὁ κ. Ἀ. Μακράκης ἐπιστημονικὸν ἐπιχείρημα κατὰ τῶν ἑαυτῶν ἀντιπάλων ἔχουσι καὶ τὴν θανάτωσιν ἐκείνων (βλ. «Προμηθεά» σελ. 77). Ἄλλ' ὁ μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκων ἀμφοτέρα τὰ δομινικανικὰ χωρία, ἐν οἷς περιελήφθη ἡ γνώμη αὐτῆ, πείθεται ὅτι τὸ μὲν τοῦ συντάκτου τοῦ «Λόγου» ἐγράφη ἐν παραφορᾷ καὶ ἐν ἀπερισκεψίᾳ, ἢ ἀμέσως ἐσπευσεν ἐκ τῶν ὑστέρων νὰ περικαλύψῃ ὁ γράψας τὸ χωρίον τοῦτο, ὑποστηρίξας (ἴσυνειδήτως, ἐννοεῖται) ὅτι ἐννοεῖ τὴν θανάτωσιν πνευματικῶς, — τὸ δὲ χωρίον τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἀνεγράφη τούναντιον μετὰ προδήλου σκοποῦ, μετὰ προνοίας καὶ περισκέψεως, ἅς ὁ γράφων ἐκ τῶν προτέρων ἠθέλησε νὰ συγκαλύψῃ, ἀναφέρων ὅτι ἀναγράφει τὸ χωρίον ὡς περιεργείας ἀέλιον (βλ. «Προμηθεά» σελ. 123)! Εἰς τὸν κ. Μακράκην, ἵνα νομικώτερον εἴπωμεν, μόνον δόλον παραφορικὸν ἢ ἐξαπίνατον (dolus impletus s. repentinus) δύνασαι ν' ἀποδώς, ἐν ᾧ τούναντιον ἀπὸ τοῦ κ. Σκαλτσούνη εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνῆς τὸν ἐκ προνοίας ἢ ἐκ προμελέτης δόλον (dolus praemeditatus). Τὸ γνωστὸν ἤδη τοῦτο ἐπεισόδιον ἱκανῶς διακρίνει κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοὺς δύο ἀντιπάλους ἡμῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν τῷ πλήθει τῶν βαναύσων ὑδρεων, ἅς ὁ συντάκτης τοῦ «Λόγου» ἐπεσώρευσε καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τοῦ Haeckel, διακρίνεις ἀνάγων μόνον ἀνθρωπων, κρατερῶς προμαχοῦντα τῶν ἑαυτοῦ ἰδεῶν ἐν ᾧ τούναντιον ἐν ταῖς ἀκρότοις βολαῖς τοῦ ἐν Τεργέστη ἰοδόλου τοξότου διαβλέπεις ὅτι ἔχεις ἐνώπιόν σου τὸν μοχθηρότατον καὶ ἀγεννέστατον τῶν ἀντιπάλων, μεθ' ὧν ἦτο δυνατόν νὰ συγκρουσθῆς. Διότι τί εἶπε περὶ ἡμῶν καὶ τί εἶπε περὶ τοῦ Haeckel; Τὸν μὲν Haeckel ὠνόμασε τὸν ἐπιπολαιότερον καὶ πονηρότερον ἅμα τῶν ὑλιστῶν, διότι ἀρνεῖται (ὁ Haeckel!!!) πᾶσαν οὐκίτησιν, πᾶσαν ἀνάλυσιν καὶ πᾶσαν δαλεκτικὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς βάσεως τῆς ὑλιστικῆς φαντασιοπληξίας (βλ. «Προμηθεά» σελ. 77—78), περὶ ἡμῶν δ' ἔγραψεν ὅτι «κύριος σκοπὸς τῆς συστάσεως τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Προμηθεὺς» ὑπῆρξεν ἡ διάδοσις τῶν ἀρχῶν τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς αὐτομάτου τῆς ζωῆς γενέσεως» καὶ ὅτι «ἐκρίνεν ἑαυτοῦ καθῆκον νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πεποίθησιν ταύτην δημοσίᾳ» (βλ. «Ἀνάπλασιν» Δ', σελ. 789). Ἐν ἄλλοις λόγοις καὶ en langage ordinaire ὁ τε Haeckel ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι εἴμεθα μίσθια βραβείως ὄργανα ἑταιρίας τινὸς μηδενιστῶν ἢ κοινωνιστῶν, καὶ ὁ μὲν καθηγητῆς τῆς Ἰένης πονηρότατα παρασιωπᾷ τὴν λήθειαν καὶ διδάσκει ἀσυζητητὴ τὸ ψεῦδος, ἡμεῖς δὲ ὑπὸ τὸ

Ἐπιλαμβανόμεθα λοιπὸν τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐν τῷ «Λόγῳ» γενομένων ἐλέγχων τοῦ Haeckel, κωμωδίας ἀστείωτάτης, ἐχούσης, ὡς εἴρηται, σκηναὶς νοστιμωτάτας, γενικὸν δὲ ἔρμα καὶ ἐφόδιον τῆς σκηνῆς τὰ ἐξῆς φθιβερώτατα ὄντα καὶ πράγματα: Ἡ σκηνὴ παρίστησι «καταχθόνιον τέρας», ὅπερ ἐν πικρῷ εἰρήσθω, εἶνε ὁ Haeckel, οὐρανομήκεις σωρούς «βελῶν καὶ λίθων», ὅπερ ἰστέον ὅτι εἶνε τὰ τοῦ νέου φιλοσοφικοῦ συστήματος ἐπιχειρήματα, καὶ τελευταῖον χαριτόβρυτον τινα τοξότην, ὑφ' οὗ «βέλεσι καὶ λίθοις βαλλόμενον καὶ πληττόμενον τὸ καταχθόνιον τοῦτο τέρας, εἰς τέλος ἀποκτείνεται ἐπὶ σωτηρίᾳ πολλῶν νεαρῶν ψυχῶν»! βλ. «Λόγος» τῆς 16. Φεβρουαρίου. Ἐννοεῖται δ' ὅτι ὁ χαριτόβρυτος οὗτος τοξότης ὁ τερατοκτόνος ἅμα καὶ ψυχωσώτης εἶνε ὁ φιλοσοφώτατος ἀπόστολος κ. Ἀπόστολος Μακράκης, ἀνὴρ ὑπερβαλὼν ἐπ' ἐσχάτων καὶ τοῦ Κῶχ τῆς Γερμανίας τὴν ὠχρίασσαν δόξαν. Κροτοῦμεν παταγωδῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ χαλκοχίτωνος τούτου ἥρωος! Περιγράφαντες δὲ τὸ σκηρικὸν τῆς κωμωδίας περιεχόμενον, οὐ βραβείως ἀστείωτερον οὐδέποτε οἱ φίλοι ἀναγνώσται εἶδον ἢ ἀνέγνωσαν, προβχίνομεν ἤδη, ἀδρῶς ὑπὸ τῶν γελῶτων δακρύοντες, εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς ὑποθέσεως τῆς κωμωδίας, ἐχούσης ὡς ἐξῆς:

(Ἀκολουθεῖ)

ΩΡΕΑ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ὁ ἐν Μονάχῳ τελειοποιούμενος ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμας κ. Θεόδ. Σκουφὸς ἀπέστειλλε δῶρον εἰς τὸ Ὀρυκτολογικὸν Μοσεῖον συλλογὴν ὀρυκτῶν καὶ πετρωμάτων, ἅπερ συνέλλεξε κατὰ τὴν τελευταίαν ἀνὰ τὰς Ἄλπεις αὐτοῦ ἐκδρομὴν καθ' ἣν μάλιστα μικροῦ δεῖν κατεκαλύπτετο ὑπὸ τῆς χιόνος.

πρόσχημα τῆς θεραπείας τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν συνεστήσαμεν καὶ ἐκδιδόμεν περιοδικὸν σύγγραμμα ἔχον ἄλλον ὑπολογὸν καὶ δόλιον καὶ ἄτιμον σκοπὸν, τὸν σκοπὸν, πρὸς οὗ τὴν ἐξυπρέτησιν λαμβάνομεν τὰ μηδενιστικὰ καὶ κοινωνιστικὰ χρῆματα. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ κρίνῃ ἑαυτοῦ καθῆκον ὁ κ. Ἰω. Σκαλτσούνης νὰ καταγγεῖλῃ ἡμᾶς ὡς τοιοῦτους εἰς τὸ κοινόν; Ἰδοὺ ἐπικριτῆς ἐπιστημῶν! Ἰδοὺ ἀνθρώπος! Ἄλλὰ περὶ τούτου ἐλογαριάσθημεν ἤδη ἀκριβῶς καὶ θὰ λογαριασθῶμεν ἐτι ἀκριβέστερον μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν ἀντιπάλου! Ἐχομεν λοιπὸν δίκαιον ἢ οὐχὶ νὰ προτιμῶμεν ὡς ἀπείρους ἀνώτερον αὐτοῦ τὸν κ. Ἀπ. Μακράκην καὶ λόγῳ χρηστότητος καὶ λόγῳ φυσικῆς ἐτι λογικῆς; Διότι ὁ κ. Μακράκης, δεχόμενος τὴν ἀποκάλυψιν, εἶνε πάντοτε σύμφωνος ἑαυτῷ, καὶ ἔχει πάντοτε τέλειον καὶ αὐτοτελὲς σύστημα, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἀντίπαλοι καὶ πάντες ἀνεξαρτέτως οἱ περὶ τὴν «Ἀνάπλασιν» εἶνε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτι ἀσυμφωνότατοι καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγυρτικώτατοι.

Τύποις Πάσσαρη καὶ Βεργιανίτου,